

og ei heller forandre en Tøddel i Ministeriets Forslag derom, med mindre naturligvis Regjeringen siger ja dertil.

Det forekommer mig derfor, at, hvorledes man end sees denne Sag, saavel i formel som i reel Henseende, saa vilde det være forunderligt, om den danske Rigsdag nu igjen paany skulde begynde at rokke ved det, som saa Mange troe nu er blevet fast. Det kan virkelig være løst nok endda, og det har derfor ogsaa glædet mig, at jeg har hørt en og samme Udtalelse fra omtrent alle de ærede Talere, selv under den mildere Form, hvori vi hørte den fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Balgfreds (Monrad). Man kunde begribe, at han vilde være overmaade mild, men det glæder mig, at han, selv i denne milde Form, udtalte sig i den Retning, som vi hørte.

Og nu Grønland! Ja, jeg troer, at det vist er gaaet de fleste ærede Medlemmer af Folkethinget, som det er gaaet mig; thi jeg er bleven ganske uklar med Hensyn til Grønland. Det hedder i Lovforslaget, at Grønland er en Colonie; det hedder i Motiverne, at Grønland er et Biland, og det hedder atter i Motiverne, at Grønland er en Domaine. Grønland er altsaa et Stykke Colonie, et Stykke Biland og et Stykke Domaine; men, om det nu skal stilles ad i 3 Dele, eller hvorledes det skal deles, det veed jeg ikke. Med Hensyn til Grønlands indre Anliggender, da har jeg hørt flere Talere udtale sig om det, som ogsaa jeg mener, at der her egentlig er Spørgsmaal om, nemlig: om Missionsvæsenet, og jeg har ikke ret kunnet forstaae, hvorfor det skulde interessere Regjeringen, at Missionsvæsenet blev fælles. Jeg har kun kunnet tænke mig een Omstændighed, en meget vigtig Grund til at gjøre det fælles, og det er den, at der ikke er et eneste Præsteembede i hele Monarchiet, der er fælles; de ere allesammen særlige; men, dersom der nu skulde være en vis Tilbøielighed til at velsigne vort Land med en Erkebisp, det vil sige, gjøre en særligt Præst til Erkebisp for hele Monarchiet, saa har jeg troet, at man vilde gjøre sig Umage for at gjøre eet Præsteembede fælles for at kunne besætte det med en Erkebisp; thi i mange Kredse stræber man jo

hen til ogsaa i de protestantiske Lande at skaffe sig en saadan. Det er dette, som jeg har tænkt mig var Grunden til denne Forandring.

Naar man nu vil spørge, hvad skulde vi da gjøre ved dette Lovforslag, saa glæder jeg mig til, at det lader til, at Uveiret, med Hensyn til Udvikelsen af dette Punkt af de særlige Anliggender, for Diebliffet synes at være trukket over. Det forekommer mig nemlig, efter hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Balgfreds (Monrad) og den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at man nu kan antage, at Uveiret er trukket over; men, naar man siger: Rigsdagen maa paaapege, hvorledes denne Sag da kan ordnes, hvorledes det kan klares, hvad der hører til Coloniernes indre Anliggender og derfor skal høre under den danske Rigsdag, og hvad der derimod hører til saadanne finansielle Anliggender, som bør være fælles, saa forekommer det mig, at det er at gaae den bagvendte Vej, at Regjeringen forlanger, at Rigsdagen skal nævne og bringe i Forslag, hvilke Veie der skal gaaes, og hvorledes Afgjørelsen skal være. Det forekommer mig, at Rigsdagen er i sin gode Ret til at forlange, at Regjeringen gjør Forslag i saa Henseende, og, er dette Tilfældet, saa forekommer det mig, at der ikke er Andet ved denne Sag at gjøre end at stemme imod det nærværende Lovforslags Dvergang til 2den Behandling, og at det høitærede Ministerium da bringer os et Forslag til en Lov, som afgjør det, som er dunkelt og tvivlsomt. Det forekommer mig endogsaa, at det er imod Forretningsordenen at gaae den anden Vej og at benytte et Forslag, der siger, at Coloniernes indre Anliggender skulde gaae ud af Kongeriget Danmarks særlige Anliggender til ved 2den Behandling, at kunne fremkomme med et Lovforslag, som siger, at de skulde vedblive at høre dertil. Det forekommer mig, at det ikke vilde være ganske i Dvereenstemmelse med Forretningsordenen. Jeg vil derfor for mit Bedkommende stemme imod, at Lovforslaget gaaer til 2den Behandling.

Jeg kan ikke, efter den Opfordring, vi hørte fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Balgfreds (Monrad), talke Re-